

Helt konkret vil jeg spørge: Hvor forestiller ministeren sig, at de her familier skal bo? Hvor bor de nu, især når det drejer sig om børnefamilierne? Det, vi jo ser med det her forslag, er, at det sminker virkeligheden, det kamuflerer, at uligheden vokser, som den har gjort, siden denne regering dannede en alliance med Dansk Folkeparti. De, der har, skal have mere, og de, der ikke har, skal da have en bolig, men ikke lige nu, først efter at man har lavet en undersøgelse.

Det er lidt af en hån. At have et sted at være, altså en bolig, er jo noget af det vigtigste overhovedet for mennesker. Derfor må den eneste rigtige løsning være, at alle mennesker skal have råd til at betale en husleje, så de ikke bliver sat ud af deres bolig. Det må være målet med den politik og den undersøgelse, som vi skal have sat i gang – jo hurtigere, jo bedre.

På trods af de her kritiske bemærkninger, er det forslag, vi har liggende her, trods alt et lille bitte fremskridt, og det vil Enhedslisten selvfølgelig støtte.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er ikke så tit, at man hører en ordfører stå og kritisere et lovforslag sønder og sammen og kalde det for varm luft for derefter at erklære, at man i øvrigt stemmer for det. Og som jeg tror fru Pernille Frahm var inde på, skulle man jo næsten ikke tro, at ordførerne var så positive, som de rent faktisk er, for alle, har jeg kunnet forstå ud fra Enhedslistens sidste bemærkning, vil jo stemme for det her lovforslag, men har været ualmindelig kritiske i deres tilgang til det.

Det, der vel ikke er så overraskende for debatten i dag, er, at Enhedslisten mener, at hvis bare vi giver folk noget mere i kontanthjælp, vil vi slet ikke have det her problem. Nej, det mere overraskende er, at det tilsyneladende også er linjen fra Socialdemokraternes side. Jeg kunne forstå på fru Mette Frederiksen, at hvis bare vi fjernede loftet over kontanthjælpen, ville alle problemer tilsyneladende være løst.

Jeg synes, det er ærgerligt gang på gang at skulle høre, hvordan man forfalder til den passive linje, hvor det bare er et spørgsmål om at spise folk af med en overførselsindkomst og så i øvrigt lade det være op til dem selv at finde ud af, hvad der videre skal ske.

I regeringen fører vi en aktiv linje. Det har vi gjort fra dag et, og det fortsætter vi med. Loftet over kontanthjælpen er sat ind, for at der er et forhold mellem det at være på arbejdsmarkedet og det at være modtager af overførselsindkomst.

Jeg synes, at det er bundærgerligt, at Socialdemokraterne er løbet langt væk fra den politik, de selv stod for på et tidspunkt, og nu kan jeg høre igen i dag, at man bare skal ind på den passive linje ved at give folk noget mere i kontanthjælp, og så går det nok af sig selv. Men jeg er fuldstændig uenig i den linje, fru Mette Frederiksen lægger for dagen, og i, at vi bare skal opgive folk på den måde.

Jeg synes, det eneste rigtige er at sætte ind meget konkret i forhold til, hvad det er for nogle problemer, folk tumler med, og gøre det, som vi jo nu har fået gode resultater af, nemlig se at få folk i beskæftigelse. Den bedste måde at forbedre folks muligheder på er at sikre dem deres eget forsørgelsesgrundlag.

Det interessante ved debatten i dag er, hvor stor en optagethed der er af forsørgelsesgrundlaget, og hvor lidt interesse der er for, hvad det så er, man måtte have af udgifter. For det, der kan være problemet, kan jo være, at man netop har en alt for høj husleje i forhold til det forsørgelsesgrundlag, man har. Det er jo nogle af de ting, vi ikke ved ret meget om. Når fru Mette Frederiksen siger, at meldingerne er entydige og klare, må det stå fuldstændig for egen regning.

Kl. 16.40

Jeg har gjort en hel del for at komme bag om tallene, for at vi netop kunne få et bedre kendskab til, hvad det er, der gør sig gældende, når folk ender med at blive sat ud af deres bolig. Da jeg fik kendskab til problemet, lavede vi en undersøgelse, hvor vi spurgte kommunerne, hvad de havde af kendskab til det her, hvad de vidste om tallene.

De der såkaldt entydige og klare meldinger, som fru Mette Frederiksen påstår er ude i landet, kan jeg bestemt ikke genkende i den undersøgelse, jeg foretog ved at spørge de ti største kommuner. Tilbage meldingen fra seks kommuner var, at man ikke havde erfaring, der tydede på, at der gennem det seneste år er sket en stigning i antallet af udsættelser. To af kommunerne mente, at der var sket en mindre stigning, og så var der to kommuner, der sagde, at de mente, der var en stigning i antallet af udsættelsessager. Når vi så spurgte ind til, hvad de i øvrigt vidste, viste det sig, at det ikke er alle kommuner, der laver registreringer. Kommunerne ved generelt ikke noget om, hvorvidt der er børn i husstand. De ved heller ikke noget om, hvor folk flytter hen efterfølgende. Så det var altså begrænset information, vi kunne få ved at spørge kommunerne.